

H.
E

N H E T

K

R I T I K K

E

N H E T

Nr. 4

DISKUSJONSBLAD FOR NKS I OSLO.

LEDER

Som alle skjønner står det fortsatt en kamp om å få ut internbladet. Dette skulle ha foreligget rett etter jul, og DS må ta sjølkritikk for at det ikke kommer før nå.

Beretninga som dere nettopp har fått, går nøye inn på hva de trotskistiske linjene i det nasjonale spørsmål går på. I dette bladet har vi derfor nøyd oss med å gjengi to artikler, pluss et svar. Oppfordrer dere til å studere beretninga nøye når dere leser innleggene.

Elless er det fortsatt slik at det produseres for lite innlegg uoppfordret. I årsmøte-bevegelsen i distriktet oppfordres laga til å gjøre vedtak på at det skal skrives innlegg når det står motsigelser, og hvem som skal gjøre det.

red.

INNHOLD :

- 1) Om fire-klikken av m. s.3
- 2) Svar fra K [redacted] s.3&4.
- 3) Sjølkritikk fra K [redacted] til forrige innlegg i EKE - nr. 3. s.5.
- 4) Om vårplanen av T [redacted] s.6&7.
- 5) Beretninga avgrenser seg mot leninismen på det nasjonale spørsmål - ikke mot trotskismen. Av B.G. s.8-13.
- 6) Studer og anvend Lenins artikler om det nasjonale spørsmålet !
Av HT. s 14&15.
- 7) Svar til HT : HT fremmer trotskismen på det nasjonale spørsmål !
s.15 - 19.
- 8) Fra M [redacted] : Hvorfor jeg mener at spørsmålet om desertering ikke
ere den alvorligste trusselen mot korrigeringa i NKS.
- 9) Svar til M [redacted]. Styrk kampen mot den moderne revisjonismen,
følg opp vårplanen til NKS!

FIRE KLIKKEN

Nokon kameratar har hevda at diskusjonar omkring 4-klikken i KKP har synt at einskilde NKS-arar har lita tiltru til KKP og at det eksisterar borgarleg fraksjonisme i NKS. Her er eg usamd. Det er bra at folk diskuterer og at nokon stiller seg kritisk til det dei les. Det er bra at nokon slik prøver standpunkta sine blant kameratar og står på dei til dess dei er overtydde om at noko anna er rett. (at ikkje alle slike diskusjonar kan vere organisert med formelle møte skjonar alle som sjølv går på dei möta som vert arrangerte).

Dei seier vidare at "disse kameratar (har) vist at de stoler mere på borgarpressa og revisjonistane enn de stoler på KKP og de kinesiske millionmassene". Nei, dette er feil. Det er dei som har slik misstillit. Dei trur at kameratar som diskuterer tilhöva i Kina kritisk, automatisk vil kome ned på det revisjonistiske og borgarlege standpunktet.

Dessutan er mykje av detaljene i hovudåtalet på dei 4 slik at ein godt kan vere kritisk. Nokre einskilde kan døme: "dei veit ikkje kordan ein handsamer maskiner..." (Peking Review) (så vidt eg hugsar var Wang t.d. tekstilarbeidar i Shanghai for kulturrevolusjonen). For å understreke kor kriminelt dei for å i samband med jordskjelvkatastrofen vert det påstått at dei 4 låg "i dyre sengar som var konstruert for å verne dei i tilfelle jordskjelv" (same satd). Enten er dette kinesisk ordbruk som vi ikkje skjonar- eller fri fantasi.

I KK nr 81 vert Wu - Teh referert. Om 48klikken seier han mellom anna: "denne anti-parti klikken... drev med tøylesløse forkludringer av marxismen- leninismen- Mao Tsetungs tenkning". Så vidt jeg kan skjone har noko av dei beste teoretiske artiklane frå KKP nett kome frå pennane til Chang Chun- Chiao og Yao Wen -Yuan. Derfor har dei og vorte omsett og utgjeve på Oktober forlag eller i Røde Fane og Materialisten. I kampen mot dei fire vert det og sagt mykje om den borgarlege livstilen deira. Dersom disse historiene er ekte har enten ein god del av oss hatt illusjonar om massekontrollen av leiarane i folkerepublikken eller så må kampanjen mot dei 4 vere noko overdriven i förma.

M.

Kamerat M. hevder retten til å vere kritisk. Den har han. Det viser innlegget fullt ut. Feilen er at han er kritisk til kommunistenes oppsummering av de siste kampene i Kina. Han formulerer ingen kritikk mot borgerskapets propaganda om den samme kampen. Tvert om. Sjøl om han ikke skriver det direkte, er det tydelig at han mener en "venstre"-fløy nå er renska ut i Kina og at KKP har tatt et skritt nærmere revisjonismen. Dette er alvorlige saker, M kan ikke lete med dette ved å redusere oppgjøret med de 4 til et spørsmål om gode og dårlige eksempler. Hvis han mener revisjonister kan renske ut revolusjonære i KKP, kreves det dokumentasjon. Hvorfor vakler vi nå? Hvorfor er M. og andre usikre nå? De sitatene han kommer med ville vi finne tilsvarende til under oppgjørene med Liu Chu Chi, Lin Pia og Teng Hsiao Ping. Da bød de tydeligvis ikke på så store problemer. Men nå har alle borgerskapets bladsmørere utsopt de fire til "radikale" og "videreförere av kulturer". Nå kommer usikkerheten. Vi bör diskutere kampen mot de 4 grundig. Det er en real sak å være usikker. Men vi bör ha klart for oss hvem som har skapt usikkerheten. Det er ikke KKP. KKP har gitt oss alt materiale vi behöver. Det er propaganda apparatet til borgerskapet som har sådd tvil i rekkene våre.

Litt om sitatbruken til M. "de veit ikkje kordan dei handsamer maskinar" mener M er en latterlig påstand. Wang var jo tekstilarbeider tidligere. Hva er kjernen i dette sitatet? 3 av de 4 har alltid vært intellektuelle. De er blitt angrepet for hovmodighet og for å se ned på produktivt arbeid Wang beskyldes for å ha utvikla seg til en arbeider-aristokrat.

Arbeidere på en fabrikk i Shanghai sammenlikna et besök av Wang med da Mao i sin tid besøkte fabrikkene. Mao hadde spurt og gravd blant arbeidere. Da han kom til smelteovnen gikk han nært opp til for å studere den grundig. Wang derimot skynde seg forbi den varme smelte-

ovnen med det skarpe lyset og gjorde unna besøket i fabrikkhallen så raskt som mulig. Omtrent som når ledende DNA- folk tar seg ~~xxxx~~ en tur på "golvet".

Allerede under jordskjelvet lekket det ut opplysninger som tydet på at jordskjelvet kom "ubeleilig". Seinere har vi fått vite at det var 4- klikken som sto for dette. Mens partiledelsen satte inn kreftene for å hjelpe de jordskjelvrammede områdene, var de 4 bekymra for at hjelpearbeidet skulle avlede oppmerksomheten fra kampanja mot Teng Hsiao Ping. Dette sier M ingenting om. I stedet vrir han en sitat ut av sammenhengen. Slik driver han sitatfsk i likhet med Dagbladet. Dagbladet hadde en dag overskrifta "Hao's kone ville bli keiserinne". Et triks som hadde til hensikt å latterliggjøre kampen mot 4- klikken. Hva var sammenhengen? De som leste Peking Review kunne finne det ut. I lang tid hadde Chiang Ching spredd historisk propaganda om Kinas eneste kvinnelige keiserinne. Nå oppsummerer kineserne at dette var et ledd i forsøka hennes på å bygge opp seg sjøl. Målet var å herske over Kina- bli den andre kvinnelige keiserinna-om du vil.

Toppen når M når han siteter "Wu Teh der 4- klikken blir beskyldt for å forkludre marxismen -leninismen, Mao Tse Tungs tenkning - uten å gå inn på hvorfor Wu Teh retter dette angrepet.

Hva var linja til 4- klikken?

Det var ei linje mot å konsentrere kampen til de borgerlige lederne, til en eller noen få personer. Det er ei linje for å splitte partiet. På samme måte som Lin Piao i sin tid ble de 4 skylda for å danne fraksjon. I strid med de kommunistiske prinsippene for organisering danna de et sjølstendig senter med kontakter over hele landet. Måten de ville på likna også på Lin Piao. Når de angrep skulle de argumentere politisk. Ble de sjøl angrepet var det lovlig å bruke alle midler for å forsvare posisjonene sine. Også åpen fysisk våldsbbruk.

Til slutt er de blitt hardt angrepet for å tilrane seg privilegier.

Dette er alvorlige anklager som stempler 4- klikken som borgerskapets representanter. Alle opplysningene vi har fått fra KKP gjennom Klassekampen og Peking Review viser at denne stemplinga er fullt ut rettferdig.

Var de helter fra kulturrevolusjonen? Denne påstanden slynges ut for å så forvirring i våre rekker. Kulturrevolusjonen var leda av Mao. Lin Piao forsøkte å tilrane seg makta da han gjorde det ved å angripe Chou En Lai. 4- klikken (muligens med unntak av Wang) opererte sammen også da. De sto meget nær Lin Piao, men hoppet av i siste øyeblikk. I dag fortsetter de angrepa på Chou En Lai som sammen med Mao leda kulturrevolusjonen til en seier for det kinesiske folket. Det er derfor helt feilaktig å å heve 4- klikken opp til ledere av kulturrevolusjonen. Aktiviteten deres var stor under den fasen av kulturrevolusjonen som ~~en~~ var prega av en rekke feilaktige tendenser. Etter som disse tendensene ble kjempned, skrumpa betydninga til denne gruppa inn.

Massekontroll i Kina

Til slutt i innlegget sitt sier M " dersom disse ~~historiene~~ er ekte ~~xxx~~ har enten ei god del av oss hatt illusjonar om massekontrollen av leiarane i folkerepublikken eller så nå kampanja mot di 4 vere noko overdriven i forma."

Hvem har illusjoner kamerat M? Tror du at når kineserne sier det hersker proletarietats diktatur i landet så har lederne mista muligheten til å utnytte stillingene sine? Slikt skjer jo. Det var tilfelle med Lin Piao, Teng Hsiao Ping og nå med 4- klikken. Det er et uttrykk at klassekampen fortsetter under sosialismen. Men i Kina har ikke slike "ledere" fått styrka sine privilegier i fred. Proletariatet har nytta seg av sitt diktatur og slått disse elementene ned. Det er det som er massekontrollen. Etter diskusjoner og politiske kamper blir de borgerlige elementene kjempet ned. Massene i Kina fant seg ikke i fraksjoneringa og den hovmodige stilen til de 4. Det var ikke 1,5 mill. byråkrater som marsjerte gjennom Pekings gater til støtte for Hua Kuo Feng og sentralkomiteen. Det var massene som entusiastisk støtta opp om kampen mot 4- klikken.

Kamerater, det er bra og være kritiske. Men ikke på den måten M er. Kampen mellom kapitalisme eller sosialisme er en kamp på liv og død. Når vi studerer slike kamper må vi alltid finne kjerna i spørsmålet. Det holder ikke å terkke ut 1 ösrevne sitater og redusere kampen til et

I innleiinga om den sentrale vårplanen heiter det: "--denne planen er lagt opp for å bli et våpen i kampen for å korrigere og bolsjevisere det kommunistiske studentforbundet."

Eg meiner planen er eit slikt våpen og at den markerer eit stort framskritt i kampen mot høgrevviket. Det same vil eg seie er hovudsida ved den planen DS har lagt fram som tillemping på vårt distrikt, men eg vil hevde her er ein viktig feil som viser at avvika frå DS i høve til grunnorganisasjonen ikkje er nedkjempa. Slik situasjonen er ved semesterstart er det i alle høve på universitetet, men og på fleire av skulane skulle eg tru, påkrevd med nyval til leing av laga. Dette pga skifte i fag. No gjennomfører sjølv sagt laga vala, men skjer det på ein forsvarleg måte? og kva er forsvarleg? I vedtektene paragraf 2,1. spalte øvst på side 108 står føljande: "~~XXXXXX~~ Ledende organer på alle plan skal regelmessig legge fram beretning om sitt arbeid på landsmøter, distriktsmøter, konferanser og medlemsmøter i storlag og smålag." Dette sikrar kontroll med leiand organ på alle plan, og er eit uttrykk for kva rolle oppsummeringa skal spele i kampen mot borgarskapet både utad og innad. Etter mi meining må det vere påkrevd at det "avgåande" storlagsstyret legg fram ei oppsummering av arbeidet laget har utført i førre perioda og ei kort vurdering av stoda i klassekampen på staden. Planen frå DS åpnar absolutt for at dette ikkje skjer, og at val av ny leing skjæ på ein overflatisk og byråkratisk måte. Dette er alvorlege avvik frå den demokratiske sentralismen, og grunnlaget for feila må ligge i mangel på undersøkingar på stoda i laga frå DS si side, altså eit utslag av byråkratisk leing.

Mitt framlegg er:

- 1) DS tar stilling til kritikken min gjennom svar i EKE.
- 2) DS undersøker om styrevala i laga har skjedd på ein forsvarleg måte og om det er praksis å legge fram oppsummeringar av arbeidet.

Eg vil hevde at denne mangelen ved planen på DS er eit åtak på dei andre oppgåvene me skal utføre på to måtar.

- 1) Laga gjennomfører årsmøta/styrevala i tillegg til dei andre møta i beste fall, i verste fall (og mest sannsynleg) på møte der andre

punkt skulle vere handsama. Dette kan medføre at diskusjonane på vedtektene, KK, streikestøtte, 8. mars vert svært overflatiske, og resultatet vert at laget gjer ein dårleg innsats på desse front-avsnitta.

2) Planen opnar for at laga får ei leiing som ikkje er valt etter DEMOKRATISKE rådslagningar og som kaderen har tillit til, men at ein får ei leiing "valt" ved byråkratiske tiltak. Dette får ofte som konsekvens at "feil" kamerat sit i leiing, og at styret ikkje fungerer politisk leiande. OG, skal me få ei slagkraftig dagsavis, gi skikkelig handskag til streikande arbeidarar, kjempemot revisjonismen og borgarskapet utad og innad, så må me ha skikkelig leiing på alle plan, og det føreset grundige diskusjonar som me lærer av og ikkje eit halvtimes punkt på dagsorden.

Til slutt, eg vil avgrense meg mot alle "desertørar" som vil bruke dette innlegget som argument for at "NKS gjer for mykje". Eg meiner me skal utføre ALLE DEI ANDRE OPPGÅVENE som står i planen, men føresetnaden for dette er skikkelig leiing, og det sikrar ikkje planen! Elles er den jævla bra og tener som ein raud klut i trynet på alle deserteringstendensar:

T. [REDACTED]

BERETNINGA AVGRENSER SEG MOT LENINISMEN PÅ DET NASJONALE SPØRSMÅL' IKKE MOT TROTSKISMEN.

Avsnitt 6 i "Forslag til beretning til NKS 2.landsmøte" er etter min mening dårlig (dvs. gale politiske ideer) og mangelfull. Det nasjonale spørsmål bør studeres i sin helhet i forbundet for å det skal bli mulig for vanlige medlemmer å ta standpunkt. Diskusjoner av enkeltspørsmål isolert (f.eks. Svalbard) er feilaktig fordi det ikke settes inn i den helhetlige teorien.

Dette sier jeg i utgangspunktet fordi det følgende nettopp har den mangelen at det ikke tar opp kommunistenes politikk på dette området i sin helhet, men kun påviser feil og mangler i programmet og NKS syn på nasjonal politikk. Jeg mener imidlertid at hvis en kan påvise dette er det også en pekepinn på at spørsmålet må tas opp i sin helhet og at det er grunnleggende feil av generell karakter som er årsaken til at programmet har feil i en rekke enkeltspørsmål.

(1) Programforslagets artikkel nr.6 (s.25-26) bærer tittelen "Kamp mot trotskismen i det nasjonale spørsmål". Hva som er trotskisme knyttes til to spørsmål. Spørsmålet om hovedmotsigelsen i en krig og spørsmålet om desertering fra den borgerlige hæren i en krig. Programmet avgrenser seg så mot "trotskismen" i disse spørsmåla: at hovedmotsigelsen ikke skifter og at en skal desertere.

Mine innvendinger er:

A) Dette er ikke noen presisering av hva som er trotskismen i dette spørsmålet.

B) Beretninga ser seg blind på "trotskismen" og avgrenser seg ikke mot den som er en mye farligere tendens i NKS i dette spørsmålet, nemlig den borgerlige nasjonalismen.

I de følgende punkter vil jeg påvise feil som er utslag av borgerlig nasjonalisme. I tilfelle disse påvisningene er riktige vil det svært godt forklare hvorfor avsnitt 6 ikke avgrenser seg mot trotskismen, men mot leninismen.

(2) Første avsnitt presiserer ikke at en ny verdenskrig vil være en krig mellom to imperialistiske blokker. Det sies derimot eksplisitt at partene i en slik krig er de to supermaktene, hvilket jeg mener er total feil.

Hvorfor er så dette så viktig?

Det finnes en vulgarisering av supermaktsanalyse som nettopp fra dette premisset (at krigen er mellom supermaktene og ikke mellom supermaktene og deres allierte) konkluderer med at det er ønskelig

og mulig med en enhet på nasjonsnivå mot supermaktene. Dette går parallelt med konstruksjonen av et nasjonalt borgerskap i de mellomstore og små imperialistiske landa (Tyskland, Sverige ol.). Landa i den 2.verden sidestilles med landa i den 3.verden, som objektive motstandere av supermaktene, og er ikke lenger i blokker med supermaktene. Dette får svært viktige konsekvenser for strategien. Og derfor er det så viktig at beretninga avgrenser seg mot dette synet på den 2.verdens karakter og mot at en krig vil være mellom supermaktene. At det er feil syn på dette kan vi se på slike påstander som dette (som hevdes i NKS) a) Norge er delvis et undertrykt land. b) Norge (som nasjon) vil føre en rettfærdig krig i en 3.verdenskrig. c) Norge er delvis økonomisk og militært uavhengig av imperialismen.

a) er tatt fra innledningen i smålagene om Svalbard, b) fra beretninga og c) fra AKPs program fra 1972 s.43. Alle punktene vitner om et galt syn på den norske nasjonens karakter. Jeg skal komme tilbake til dette. Foreløpig har jeg kun villet vise hvilke forutsetninger og hvilke konsekvenser det har når en hevder at krigen vil være mellom supermaktene. Programmet mangler på avgrensning mot dette er ingen bagatell, men en avgrensning mot marxismen-leninismen.

(3) Beretninga tar ikke opp spørsmålet om den nasjonale sjølråderetten. Det inneholder derfor heller ingen avgrensning mot det vulgære synet at sjølråderetten er et spørsmål om "økonomisk sjølråderett". Det er viktig å presisere følgende:

- A) For undertrykte nasjoner (dvs. ikke-imperialistiske land i den 3. verden) er spørsmålet om sjølråderett, spørsmålet om retten til politisk løsrivelse.
- B) For kapitalistiske/imperialistiske nasjoner (dvs. undertrykkerlanda) er det spørsmålet om retten til ikke å bli annektert, dvs. å bli voldelig innlemmet i en annen nasjon. I Norge betyr dette at nasjonen sjøl må få bestemme om den ønsker fortsatt stilig eksistens eller om den ønsker å assimileres.

Den gale tolkninga av hva sjølråderett er, har (hatt) stor innflytelse i NKS, og tidligere i AKP (som en kan se ut fra sitatet/avsnittet fra første partiprogrammet s.43-44). Det er heller aldri tatt et åpent og grundig oppgjør med feila på dette spørsmålet. Beretninga vrir seg behendig unna ved å unnlate å ta det opp.

(4) Beretninga hevder at den "norske" borgerlige hæren vil føre en

rettferdig krig hvis den yter motstand mot okkupanten (underforstått i en imperialistisk omfordelingskrig). Og at kjerna i den kampen som føres vil dreie seg om det nasjonale spørsmål, fordi den norske nasjonen vil være en undertrykt nasjon, fratast den nasjonale sjølrådere- retten. Samtidig legger beretninga stor vekt på spørsmålet om hvem som er okkupanten, og at en ikke "må stille den angrepne på lik linje med angriperen". Disse påstandene bygger alle på et felles feil utgangspunkt, nemlig en vurdering av den norske nasjonens karakter som er feil.

Klarest kommer dette til uttrykk i påstanden at Norge vil bli en undertrykt nasjon hvis landet blir okkupert (underforstått i en 3.verdenskrig). Hvis en mener å legge det samme i begrepet undertrykt nasjon som Lenin gjør når han deler inn i undertrykkernasjoner - undertrykte nasjoner, er påstanden ikke mindre fantastisk enn at Norge vil gå fra å være et framskredent imperialistisk land til å bli et land som ennå ikke har nådd det imperialistiske stadiet.

Teorien om Norge som undertrykt nasjon er nødvendig for å begrunne at det norske borgerskapets hær kan føre en rettferdig krig og at krigen vil være nasjonal i sin kjerne. Altså: feilvurdering av den norske nasjonens karakter er den grunnleggende feilen, de andre feila er følger av dette, og faller dermed når grunnlaget for dem faller bort.

Likevel vil jeg vise at de avleda feila er alvorlige nok. Lenin sier klart at det er krigens karakter som helhet som må vurderes, når en vurderer om det er en rettferdig krig. Han sier klart at de små landa vil være medplyndrere i krigen og trekker derfor konklusjonen at ethvert forsvar av fedrelandet må forkastes i den imperialistiske krigen. Dette innskrenkes ikke til stormaktene da, og etter min mening er der ingen kvalitative forandringer, slik at det idag bør innskrenkes til kun å gjelde supermaktene. Beretninga bør forklare dette nærmere: Hvor i Lenins teori sies det at borgerskapet i små imperialistiske land, i en imperialistisk krig kan føre en rettferdig krig? Hvor tales det om at kjerna i kampen i disse blokklanda vil være nasjonal? Ingen steder sjølsagt. Beretninga gjør den feilen Lenin avgrenser seg mot: nemlig å kalle det rettferdig krig hvis en blir okkupert. Dette er ifølge leninismen uinteressant, og et uttrykk for borgerlig-juridisk tankegang. Kjerna i den kampen som proletariatet i de kapitalistiske landa (i begge blokkene) fører er å styrte imperialismen, dvs. å jage okkupanten (Sovjet eller USA, eller begge) og styrte det hjemelige borgerskap, som er nødt til å være en av supermaktenes allierte. Fra krigens første øyeblikk vil den norske hæren føre en urettferdig krig, dvs at den strategisk og taktisk er underordna USA-imperialismen. Å si at denne

hæren vil kunne føre en rettferdig krig impliserer å si at det er mulig med en strategisk allianse med borgerskapet (som klasse). Beretningas forfattere forstår øyensynlig ikke at det kan være taktisk riktig å sloss i en norsk hær hvis Sovjet okkuperer under en 3.verdens- krig, uten at en dermed behøver å gi dette et (feilaktig) grunnlag i påstanden om at borgerskapets hær vil føre en rettferdig krig, det forutsetter et nasjonalt borgerskap som kun finnes i de undertrykte nasjoner. Beretningas tanke er kanskje at siden den norske nasjonen i en slik situasjon vil bli undertrykt, så vil det automatisk oppstå et slikt nasjonalt borgerskap, ved siden av den monopolkapitalistiske delen.

Den eneste rettferdige krigen som kan føres i en slik situasjon er ikke rettferdig på nasjonsnivå (slik f.eks. når et land i 3.verden kaster en okkupant), det innebærer/bygger på at en klasseallianse vil være strategisk riktig. Det er ei linje for reprise av tidligere feil. Kun arbeiderklassen og dens allierte vil føre en rettferdig krig når de styrter imperialismen (kaster okkupanten, styrter borgerskapet) og gjennomfører den sosialistiske revolusjon. Kun den sosialistiske revolusjonen vil kunne løse det nasjonale spørsmål i imperialistiske land. Det finnes ingen nasjonal kjerne i annen forstand enn dette. "Teorien" om Norge som undertrykt nasjon, borgerhærens rettferdige krig, vulgariseringa av supermaktsteorien og den "nasjonale kjerna" i kampen legger grunnlag for sosialsjåvinisme i en moderert utgave.

Til slutt

Flere ting har jeg ikke tatt opp her. Bl.a. stilen med misbruk av Lenin-sitater, dvs. løsrevne sitater som ^{en}trekker vidtgående konklusjoner av. Jeg håper ikke vi har tenkt å fortsette med det. F.eks. at vi slutter fra det Lenin sier om Polen 1910, til Norge idag eller at vi slutter det han sier om en anneksjon av Belgia når det ikke er i en imperialistisk verdenskrig, til anneksjon/okkupasjon i en verdenskrig som er imperialistisk.

Hvis det er plass vil jeg som et siste punkt ta opp spørsmålet om hovedmotsigelsen skifter i en krig. Jeg er blitt bedt om å ta standpunkt til dette spørsmålet, som jeg er usikker på.

Det jeg ikke er usikker på er ^{at} følgende to måter å begrunne at hovedmotsigelsen skifter, er feil.

(1) Spørsmålet om hovedmotsigelsen løses først. Deretter trekker en "konklusjoner" med hensyn til de konkrete spørsmåla i vurderinga av klassekampens karakter under en imperialistisk verdenskrig. Kamemater som gjør denne feilen hevder at de standpunktene jeg ovenfor har pole-

misert mot er grunnlaget for å hevde at hovedmotsigelsen skifter. Og at å hevde mine standpunkter innebærer å si at hovedmotsigelsen fremdeles går mellom arbeiderklassen og kapitalistklassen. Hvis dette er logikken er jo spørsmålet allerede besvart, jeg mener ikke at hovedmotsigelsen skifter, fordi jeg mener at Norge ikke er en undertrykt nasjon, at krigen går mellom to blokker osv.

Sjøl mener jeg at spørsmålet om hovedmotsigelsen kun kan løses ut fra konkret analyse av de spørsmåla som gjelder her, og ikke at en på aprioristisk måte avleder konklusjonene (som jeg polimiserer mot) fra aksiomet hovedmotsigelsen skifter.

(2) Mange kamprater har i diskusjonen begrunna at hovedmotsigelsen skifter på samme måte som vi tidligere begrunna at hovedmotsigelsen skifta under kapitalismen. Hovedmotsigelsen har igjen blitt en fremtredelsesform/ytringsform for den grunnleggende motsigelsen.

Det er viktig å prente at hvis hovedmotsigelsen skifter under en krig, så må en kunne begrunne hvorfor. Begrunnelsesmåten er enten sann eller gal. Både (1) og (2) feiler her. (1) er dogmatisk, (2) repeterer kun en forlatt revisjonistisk feil. Så vidt jeg kan forstå har det ikke blitt skrevet så mye om akkurat dette. [Hva betyr det at en hovedmotsigelse kan endre seg under kapitalismen? Skal en definere borgerskapet og arbeiderklassen som nasjonal eller internasjonal? I det siste tilfelle mener jeg at det er klart at hovedmotsigelsen går mellom det internasjonale proletariat og det (internasjonale) imperialistiske borgerskap. Det er klart at hovedfienden for proletariatet i Norge vil være okkupanten, og at det vil være en trotskistisk avledningsmanøver å hevde i en slik situasjon at en måtte rette våpna mot det egne borgerskapet. En nasjonalsjøvinistisk avledningsmanøver vil være å gjøre ens eget borgerskap fortreffelig. Det vil bl.a. si å hevde borgerskapets mulighet for å føre en rettfærdig krig, å hevde at "folket" nå står overfor en nasjonal krig" å hevde at Norge er en undertrykt nasjon osv.

Dersom en definerer proletariat og borgerskap (snevert) nasjonalt er det altså ikke riktig å si at hovedmotsigelsen går mellom det norske proletariatet og det norske imperialistiske borgerskapet. "spørsmålet" er jo bare om det ikke er feil/utillatelig å (definere)/operere med nasjonal ramme når vi vitterlig befinner oss i imperialismens epoke, den epoke som opphever de nasjonale begrensninger.

Min konklusjon

er altså at en eventuelt må begrunne at hovedmotsigelsen ikke lenger

går mellom det internasjonale proletariat og det imperialistiske borgerskapet. Jeg mener den nettopp gjør det i en imperialistisk verdenskrig. Det betyr ikke at jeg mener at en skal vende våpna mot det egne, norske borgerskapet først og fremst. Okkupanten er hovedfienden, den representanten for det imperialistiske internasjonale borgerskapet som må jages fra landet. Dette er en nødvendig betingelse for den sosialistiske verdensrevolusjon. En annen nødvendig betingelse er at en ikke allierer seg med "sin" nasjonale fraksjon av det imperialistiske borgerskapet.

De som hevder at hovedmotsigelsen skifter gjør det på sviktende grunnlag. De opererer med et proletariat og et borgerskap i hvert imperialistisk land, og det er ut fra en slik gal forståelse at en kan hevde dette standpunktet. Dessuten blander de dermed spørsmålet om hovedmotsigelsen med spørsmålet om hovedfienden, i en krig okkupantene. Hovedmotsigelsen går mellom proletariatet og det imperialistiske borgerskapet, ikke begrensa til nasjonsnivå. Uenigheten koker faktisk ned til dette: forskjellig forståelse av hva en mener med at hovedmotsigelsen går mellom borgerskap og proletariaet.

En annen sak er at beretninga kan forstås i retning av at hovedmotsigelsen klassemessig vil ha et annet innhold under en verdenskrig. Det sies at hovedmotsigelsen vil gå "mellom okkupanten (i entall, min bemerkning) og det arbeidende folket". Arbeiderklassens allierte er nå igjen med i hovedmotsigelsen, men hva er det som er årsak til det? Dette er jo kun monopolkatitalen - folket, utskiftet med okkupanten - folket. Alliansespørsmålet har kommet tilbake til å bli blanda sammen med spørsmålet om hovedmotsigelsen. For uansett om okkupanten var den ene sida i hovedmotsigelsen, hvorfor skulle det bety at den andre sida endra karakter? Beretninga gjør ikke rede for dette heller.

"G.B."

Studer og anvend Lenins artikklær om det nasjonale spørsmålet !
 =====
 Lenin har i to viktige artikler : "Om nasjonenes selvbestemmelsesrett", og i "Den sosialistiske revolusjonen og nasjonenes selvbestemmelsesrett", tatt opp svært viktige sider ved det nasjonale spørsmålet som bør studeres av alle i NKS etter min mening. Det er i forbundet i dag uklarhet, tvil og en del feilaktige linjer ute og går i det nasjonale spørsmålet. Jeg vil derfor her og nå foreslå at Lenins artikler blir studert i hele forbundet, og at sentralstyret siden oppsummerer diskusjonen i medlemsmassen.

Jeg vil, uten at jeg vil starte noen polemikk før kameratene har satt seg inn i Lenins synspunkter, ta opp et par sider ved Lenins argumentasjon, som jeg mener er svært viktig å diskutere.

Først vil jeg nevne Lenins definisjon av den nasjonale selvbestemmelsesretten. Lenin slår klart fast at nasjonal selvbestemmelsesrett utelukkende betyr retten til en egen nasjonal eksistens eller retten til frivillig å gå opp i en flernasjonal enhet. Nasjonal selvbestemmelsesrett har, ut ifra Lenins definisjon, ingenting å gjøre med spørsmålet om reell økonomisk uavhengighet for kapitalistiske stater, nettopp fordi en slik uavhengighet ikke eksisterer noe sted i verden under imperialismens tidsepoke. Derfor er, sier Lenin, det nasjonale spørsmålet løst i de fremskredne kapitalistiske statene i vesten, og er således^{et} uaktuelle spørsmål å sette på programmet for den kommunistiske bevegelsen.

Jeg tror ikke jeg tar feil hvis jeg hevder at denne oppfatningen til Lenin står i skarp motstrid til det mange kamerater i NKS hevder. Følgelig vil jeg foreslå at dette spørsmålet blir tatt opp til drøfting i forbundet.

Det andre spørsmålet jeg mener det er viktig å få kastet lys over, er spørsmålet om hvorvidt borgerskapet i små imperialistiske land kan føre en rettferdig krig dersom det blir overfalt av en supermakt under en verdenskrig. Beretninga til DS slår utvetydig fast ei slik oppfatning, og Lenin slår etter min mening like utvetydig fast det motsatte. Hva sier Lenin? Han hevder at under en verdenskrig vil borgerskapet i alle imperialistiske stater uvilkarlig slutte opp om hver sin imperialistiske blokk, og man kan ikke operere med noe avgjørende skille mellom monopolkapitalen i de ulike land, enten disse er store eller små, nettopp fordi borgerskapet i hvert enkelt land i en slik situasjon ikke kan opptre uavhengig av noen supermakt. (NB: dette gjelder i en situasjon med verdenskrig, ikke under en situasjon med små lokale konflikter.)

Borgerskapet i små land er ikke noen forsvarer av "nasjonalitet", (men kan være identisk med det arbeidende folket) de forsvarer, men interessene til den imperialistiske supermakten

Borgerskapet fører således ikke noen rettferdig krig i "forsvaret av nasjonen", nettopp fordi det ikke er nasjonen (som i vår tidsalder kun kan være identisk med det arbeidende folket) de forsvarer, men i interessene til en av de imperialistiske supermaktene. Dersom denne oppfatninga til Lenin er riktig også i dag, betyr det at vi må se det som et taktisk spørsmål, og ikke som et prinsippielt, om vi i innlieinga til en erkrupasjon av Norgeskal kjempe i den borgelige hæren. Følgen av det motsatte standpunktet, som forfektes av beretninga, er at vi må støtte borgerne på prinsippielt grunnlag, nettopp fordi da, i samme monn de vil kjempe, fører en rettferdig krig. Det er innlysende at den siste oppfatninga lett kan komme til å føre til at man gjentar de samme feila som mange kommunister i Vestern gjorde under 2. verdenskrig.

OPPSUMMERING: Jeg har pekt på to viktige spørsmål hvor jeg mener mange i NKS har ei ikke-leninistisk oppfatning. Det vil føre for langt her å ta opp flere sider ved dette spørsmålet. Jeg vil bare enda en gang oppfordre alle kameratene til å sette seg grundig inn i Lenins oppfatning, og at vi på det grunnlaget kan få et ordskifte som kan bringe hele bevegelsen framover.

HT.

SVAR TIL HT:

HT FREMMER TROTSKISME I DET NASJONALE SPØRSMÅL!

HT sier at han ikke vil starte noen polemikk før kameratene har satt seg i Lenins syn på den nasjonale sjølbestemmelsesretten. En god del kamerater har allerede satt seg inn i det, og AKP(m-l) har i alle år stått for ei linje i dette spørsmålet som er korrekt. Så vi er nødt til å polimisere, fordi HT i realiteten allerede har severt forvrengninger i den "oppfordringa til studier" som han har levert EKE. HT hevder i likhet med trotskistene at det nasjonale spørsmålet er løst en gang for alle i de kapitalistiske landa i vesten, og at det er uaktuelt å sette på kommunistenes program! Her er HT på farlige veier. Det er uklart hva som er HT's resonnement.

Både G.B. og tydeligvis HT mener at det finnes et stort avvik i m-l bevegelsen som sier at nasjonal sjølråderett er lik økonomisk uavhenghet, og kommer med usminka hentydninger om at alle andre nå endelig burde lese Lenin så vi kan diskutere på et visst nivå. Men saka stiller seg nemlig ikke slik. Allerede under EEC-kampens spede begynnelse utvikla vår bevegelse ei riktig linje. HT har helt rett når han oppsummerer Lenins definisjon.

Lenin sier at den nasjonale sjølråderetten dreier seg om retten til egen statlig eksistens, at det er et politisk spørsmål og at det ikke er identisk med økonomisk uavhengighet. Det finnes derfor ikke noe grunnlag for uenighet på dette, og "avviket" som HT antyder er udokumentert. HVA SIER TROTSKISTENE? De sier at siden f.eks. Norge er underlagt den imperialistiske verdensøkonomien er "sjølråderetten" helt formell, og den har ikke lenger noen betydning. Dette er en parallell til hva trotskistene mener om de borgelige demokratiske rettighetene. De sier at de er uten ethvert innhold, - under borgerskapets diktatur er disse rettene helt formelle og ingenting å sloss for. Slik resonnerte USV etter nederlaget i høst. Dette er også noe av grunnlaget for deres likegyldighet overfor fascismen. Hvis det er på dette grunnlaget HT sier at det nasjonale spørsmålet er løst i de framskredne kapitalistiske landa, så er det han som er avviker fra leninismen.

"Det ville være en alvorlig feil å tro at kampen for demokrati skulle kunne avlede proletariatet fra den sosialistiske revolusjonen eller skygge ^{over} den. Tvert i mot, akkurat som sosialismen ikke kan seire uten at den gjennomfører demokrati fullt ut, kan heller ikke proletariatet forgerede seg til seier dersom det ikke fører en allsidig konsekvent og revolusjonær kamp for demokrati~~et~~."

Det ville ikke være noen mindre feil å fjerne et av punktene fra det demokratiske programmet, f.eks. punktet om nasjonenes selvbestemmelsesrett, på det grunnlag at det er "ugjennomførbart" eller bare en "illusjon" under imperialismen." (Fra Lenins "Den sosialistiske revolusjonen" og nasjonenes selvbestemmelsesrett. s 127.)
og videre fra samme bok på side 129 :

"den nasjonale undertrykkelsen under imperialismen betyr ikke at sosial-demokratiet skal gi avkall på den "utopiske" (som borgerskapet sier) kampen for nasjonenes frie rett til løsrivelse. Det betyr tvert i mot at sosialdemokratiet i økende grad må utnytte de konflikter som oppstår også på dette grunnlaget som påskudd til masseaksjoner og revolusjonære utfall mot borgerskapet."

Dette er Lenins syn på kommunistenes oppgaver.
HT bygger opp til trotskistenes syn om at vi skal legge kampen på hylla. Det har ingenting med leninisme å gjøre, det er trotskisme!

Er det nasjonale spørsmål løst i Norge en gang for alle?

HT hevder i likhet med trotskistene at det nasjonale spørsmålet er løst i de framskredne kapitalistiske landa, og at det er uaktuelt å sette det på kommunistenes program.

Det er riktig at Norge vant retten til "egen statlig eksistens" fra Sverige i 1905 og at den borgelig demokratiske revolusjonen blei fullført. I den forstand kan vi si at spørsmålet er løst i det framskredne kapitalistiske Norge. Men blei ikke denne retten krenka igjen i den 2. verdenskrigen? Var det ikke også slik at vi kjempa for retten til å stå utenfor den flernasjonale, imperialistiske EEC - mot vårt eget borgerskaps interesser og ønske om å innlemme oss.

selvbest/
teorien om
verdenskrigen

Det imperialistiske Tyskland okkuperte Norge i 1940 til 45. Da sto kampen for retten til egen statlig eksistens absolutt på kommunistenes program. Slik vil det også være hvis Norge blir annektert eller okkupert av ei imperialistisk supermakt. Det er ikke slik at i imperialismens epoke er spørsmålet om nasjonal sjølråderett løst en gang for alle i de fremskredne kapitalistiske landa. Vi kan f.eks. ikke dra Tsjekkoslovakia og si noe sånt. I virkeligheten truer imperialismen også de små imperialistiske landas "rett til egen statlig eksistens" - ikke i den forstand at de er økonomisk underlagt imperialismen, for det er de hele tida, men i den forstand at de truer dres rett til "egen statlig eksistens".

Den grunnleggende endringa som har skjedd under imperialismens epoke er at borgerskapet fra å være en kraft i kampen for nasjonal sjølråderett, har blitt nasjonens forrædere, at det norske borgerskapet har blitt et imperialistisk borgerskap, som vil selge nasjonens rett til "egen statlig eksistens" om nødvendig for å kunne trygge sin profitt. I verdensmålestokk har også kampen for den nasjonale sjølråderetten endra grunnleggende karakterer: (Det følgende er Stalin sitat henta fra Mao: On nydemokratiet. Se Røde Fane 2/76 s. 49)

"Så langt attende som i oktober 1916 sa Lenin i artikkelen "Oppsummering av ordskiftet om sjølråderetten" at hovedpunktet i det nasjonale spørsmålet, sjølvråderetten, hadde slutta å være ein del av den allmenne demokratiske røsla, at den var blitt ein uløyselig del av den allmenne proletarikke sosialistiske revolusjonen".

Det vil si at den kampen det arbeidende folket vil føre for retten til egen statlig eksistens, mot en imperialistisk supermakts okkupasjon, en kamp borgerskapet vil forråde, er en del av kampen for å styrte det imperialistiske verdenssystemet, og slett ingen "repetisjon" eller forsøk på å skru historias hjul tilbake til 1905 (jfr. HTs artikkel).

Dvs. at når HT hevder følgende, sitat: "Derfor sier Lenin, ^{er} det nasjonale spørsmålet løst i de fremskredne kapitalistiske landa, og er således ett spørsmål som det er uaktuelt for den kommunistiske bevegelsen å sette på sitt program" - da hevder han åpent trotskistiske standpunkter, at den nasjonale sjølråderetten tilhører den borgelige revolusjonen

i forrige århundre i vesten, og at kampen for norsk suverenitet i dag er "borgelig" og må tas av programmet.

Når HT fremmer denne linja legger han an en uskyldig, slentrende tone:

"Jeg tror ikke jeg tar feil hvis jeg hevder at denne oppfatningen til Lenin står i skarp motstrid til ^{hva} mange kamerater i NKS hevder." Hvorfor står du ikke åpent fram, du veit at punktet om forsvar av den nasjonale sjølråderetten har vært AKPs linje i alle år, at NKS-ledelsen og storfarten av medlemmene i NKS står fast rundt denne linja som beretninga til NKS 2. LM står for. Det er også slik at denne linja er bygd nettopp på studier av Lenin.

Kan borgerskapet føre en "urettferdig krig" ??

I likhet med G.B. serverer videre HT en grotesk forvrengning av NKS beretninga. "Kan borgerskapet i små imperialistiske land føre en rettferdig krig dersom det blir overfalt av en imperialistisk supermakt under en verdenskrig." Beretningas poeng er nettopp at det norske borgerskapet ikke vil føre krig mot en imperialistisk supermakts okkupasjon og anneksjon av Norge. Hvor vil HT hen med å påstå dette?

Det spørsmålet dreier seg om er hvordan vi kommunister stiller oss til forsøk fra f.eks. Brigade Nord's side på å stoppe en Sovjetisk invasjon med sikte på å okkupere Norge. Vår vurdering er at borgerskapet vil kapitulere, slik som de gjorde i 1940! Men vi veit alle sammen at det i en periode blei utt motstand fra store deler av den borgerlige hæren. I en imperialistisk nyfordelingskrig, utløst av USA og SOVJET, vil Norge være en del av den imperialistiske USA blokka. Et sannsynlig forløp vil være at hjelp fra NATO vil bli avskjært i Nord-Atlanteren, og at Norge vil bli overrenta av sovjetiske tropper. I en periode vil antagelig Brigade Nord yte motstand. Er dette da primært en del av USAs krigsinnsats? Eller er det et objektivt forsvar av norsk territorium, mot anneksjon av sosialimperialismens undertrykkelse av den norske nasjonen. Så konkret er spørsmålet. Å sidestille Brig. Nord og sosialimperialismen på "prinsippielt" grunnlag, er nettopp å sidestille de som gjør motstand mot anneksjon, med okkupanten. Vi støtter denne motstanden på prinsippielt grunnlag, og taktikken vår er å stille til mobilisering, fordi denne vil tjene våre strategiske mål, -å kaste okkupanten ut av landet. At borgerskapets "motiver" dypest sett ikke er å forsvare nasjonen, er underordna den objektive funksjonen denne motstanden har.

HT derimot vil gå i "taktisk" allianse med den ene av supermaktenes krigsinnsats = borgerskapets hær. Vi kommunister hevder at taktikken skal fremme våre strategiske mål, at taktikken er underlagt strategien. Hvilket strategisk formål er det HT vil fremme ved å gå med i en borgelig hær som utelukkende er en del av supermaktas røverkrig? Det må da være en "taktikk" med å støtte seg på den ene supermakta

mo

borgelig hær som utelukkende er en del av supermaktas røverkrig ?

Det må være en linje med å støtte seg på den ene supermakta mot den andre. I vår analyse er det samsvar mellom målet, å kaste okkupanten ut, gå mot anneksjon og det å støtte motstand mot invasjon !

Du argumenterer i prinsippet for ei linje som den trotskistene stod for i 1940, og som NKP fulgte. Det var en viktig feil som kommunister i vesten gjorde i 2. verdenskrig, da de vendte ryggen til spørsmålet om tysk okkupasjon, og tjente okkupantmaktas interesser, under henvisning til at den borgelige hærens motstand var forsvar for britiske interesser. Det er bare oppurtunisme når du da sier at vi må inngå en "taktisk" allianse med den borgelige hæren. Hvis vi da skulle være prinsippfaste måtte vi vende ryggen til den borgelige hæren, desertere.

Hvis du mener at vi i AKP og NKS derimot er i ferd med å gjøre den samme feilen som NKP under Furubottens ledelse gjorde, - at vi vil gå i allianse med borgerskapet, og si at borgerskapet forsvarer nasjonen, - at vi etter at okkupanten er kasta ut vil gi fra oss våpnene og kreve en plass i borgerskapets regjering, -- ja da må HT være så vennlig å peke på hva som tyder på dette.

Sannheten er at noen få kamerater står på "ikke-leninistiske oppfatninger. Det er NT og en håndfull andre som i kjølvannet av oppgjøret med høyreavviket fremmer trotskistiske oppfatninger - "venstrelinjer". Det er derfor ikke de mange medlemmene som ikke har grepet Lenins linje i det nasjonale spørsmål. Men de få tyderiblant HT som fremmer trotskisme i det nasjonale spørsmålet. Alle ting tyder på at HT er enig med G.B. og må svare for seg på lik linje med han.

Ta det opp i grunnorg. at ledelsen skal delta mer aktivt i massearbeidet på fakultetet. Legge fram forslag til vedtak.

Det som er farligst ved innlegget til M. er at han undervurderer revisjonismen. Han proklamerer at kaderfostringa er nøkkelledet. Han skjønner ikke at manglende kaderfostring er en del av det omfattende revisjonistiske avviket som går på nettoppbyråkrati, planløshet, masselinja, studier osv. Vi må legge en plan for korrigerings som tar alle deler av politikken. Vårplanen til NKS vil når den er gjennomført ha styrka oss på studier og ekstern kamp. Gjennom styrka interessekamparbeid, NKS' Chile-uke, 1. mai-kampanja, 8. mars og konfrontasjonsmøter på Sovjet og det nasjonale spørsmål. Hvis det ikke blir lagt planer for dette arbeidet, er det ikke mulig å gjennomføre det. Og vi skal slåss hardt mot linja M. fremmer, for å lene seg tilbake og ikke sjøl delta.

Jeg er sikker på at medlemmene i NKS vil kaste seg ut i kampen, at vi overvinner "motløshet" og "oppgittthet" når vi har ei korrekt politisk linje.

H.

=====

Denne artikkelen er slutten på hva som begynner på neste ark og er et svar til M. Red.

...
Derfor jeg mener at spørsmålet om desertering ikke er den alvorligste
trussel mot korrigeringa av NKS.

Jeg er enig i, slik det beskrives i beretninga (s. 46-47), at desertering
forstand at folk unnlater å arbeide politisk og delvis utfører
det arbeid som gjøres svært dårlig foregår i betydelig utstrekning. Jeg
tror at desertering foregår i en slik utstrekning at den representerer
en alvorlig trussel mot selve eksistensen av NKS. Jeg er også enig i at
desertering nødvendigvis må føre til at korrigering i NKS er umulig. UTEN
FOLK - INGEN KORRIGERING. Men representerer den likevel den alvorligste
trusselen? Etter min mening nei. Desertering er bare et utslag - en følge -
av de politiske feila NKS lir under.

Når folk deserterer fra det politiske arbeidet har dette en grunn -
men etter min mening at de fleste ikke føler at de deltar i en
bevisst kamporganisasjon, men at de deltar i en byråkratisk stivbeint
organisasjon som arbeider planløst og hvor det hersker stor avstand
mellom ledelse og medlemsmasser. Medlemmene er prega av motløshet og opp-
sløsthet - organisasjonen er degenerert. Dette er ting som jeg tror har
utvikla seg gradvis over lang tid og i takt med senkinga av det politiske
nivået blant medlemmene, både teoretisk og praktisk.

Som tidlig som sentralismen har økt, har også organisasjonen unnlatt å
styrke folk politisk. Dette har ført til at folks nivå ikke har vært på
høyde med de krav som nivået i klassekampen har stillt til organisa-
sjonen og dermed medlemmene. Jeg tror at den kampen som har vært ført
mot revisjonistiske avvik i organisasjonen har vært proklamatorisk og
grunn, medlemmene har ikke gått styrka ut av kampen - tvert i mot -
i lenge ikke kampen mot feil har gjennomsyra organisasjonen til det
svakeste ledd er resultatet blitt en senking av NKS' kampstyrke.
Derfor mener jeg at den alvorligste trussel mot korrigeringa ligger
i at det ikke tas nøye nok på hevinga av det politiske nivå hos
medlemmene i korrigeringskampanja, dvs. at det svikter i kaderfostringa.

...
TIL NKS.

MARK KAMPEN MOT DEN MODERNE REVISJONISMEN, FØLG OPP VÅRPLANEN TIL NKS!

... fremmer i innlegget sitt ei linje som jeg mener er forsvar av
deserteringslinja og mot korrigering. Fordi han sjøl ikke tror på det.
Jeg skal si litt om hvorfor. DS starta i høst ei korrigeringskampanje

hvor hovedsida var å male ut om feila, hvor dårlig distriktet ble leda osv. Det var og medlemmer av DS som eksplisitt uttrykte at de var i stor vil om muligheten for å korrigere. Noen av dem ville gå så langt som å trekke seg fra vervet. Dette var ikke ei linje for å gå planmessig til verks, finne ut hva som var feil for å styrke oss som kommunistisk organisasjon. Når jeg sier å styrke er det fordi det er et objektivt faktum at NKS tross feila sine er den ledende krafta i klassekampen på Universitetet. M. ~~XXXX~~ ser ikke feila i NKS i forhold til dette. Han sluer navlen sin for å slå fast at "det ervanskelige tider". Hvis en nøyer seg med det vil en kunne slå fast at det er byråkrati, planløshet, manglende grep om teoretisk skolering og at vi har dårlig nivå på masselinja. Og gjøre det til hovedsida. De riktige tinga som M. ~~XXXX~~ påpeker i innlegget, blir under ett fremma som ei linje mot korrigerering, for å spre defaitisme og misstemning. Han gjør feila til hovedsida. Han sier at medlemmene ikke "føler" at de deltar i en kommunistisk kamporganisasjon. Hvert individs følelser kan ikke avgjøre om vi er en kommunistisk kamp org. eller ikke. Det er det vår rolle i klassekampen som avgjør. I stedet for å "føle" om han deltar i en kommunistisk kamporganisasjon eller ikke, mener jeg han må se på virkeligheten. NKS var i løpet av kort tid i stand til å snu DNS-valgkampen, vi vant valget når vi gikk ut og propaganderte linja vår, spesielt retta på streikekampene og Sovjet. I løpet av en dag samla vi inn 24.000 til Zinken-arbeiderne. Nå etter jul går NKS i spissen for 8.mars-arbeidet og for innsamling og støttearbeid under bryggestreiken. Disse tinga er slag mot byråkratiet, mot det å ikke mobilisere medlemmene politisk. Og da viser det seg at medlemmene slett ikke er misstemmige, Det var medlemsmassen i NKS som la grunnlaget for at vi vant i DNS i høst.

En del av de som ikke kasta seg ut i DNS-valgkampen står for ei deserteringslinje som en må kritisere skarpt. Jeg mistenker M. ~~XXXX~~ for ikke å ha vært blant dem som kasta seg entusiastisk ut i kampen. Som fortsetter å påpeke i og for seg riktige observasjoner, men som sjøl stiller seg utafor korrigeringa. Han unnlater f.eks. å ta stilling til om NKS er en kommunistisk kamporg. eller ikke. Alt dette blir ei overbygning for å forsvare deserteringslinja. Du lener deg tilbake og venter på at NKS skal bli korrigert. Du er ikke villig til å ta opp kampen, hvor alle ~~XXXXXXXXXX~~ FRAMSKRITT betyr slag mot den moderne revigonismen i egne rekker. Påpeke feila og legge fram forslag til korrigerering, f.eks. i forhold til at det har utvikla seg avstand mellom ledelsen og medlemsmassen.